

גיליון 327 • ערב שבת קדוש פְּרֻשֶׁת רֵאָה • עֶרֶב רֵאָש־חֲדָשׁ אֱלוֹל תשע"ח

"לָךְ הַשֵּׁם הַצְּדָקָה"...

חֲדָשׁ הַצְּדָקָה

אבא/אמא: בְּפֻרְשַׁת רֵאָה אֲנַחְנוּ לומדים על מצוות הצדקה - לפתוח את היד לאביונים. בהשגחה פְּרֻשֶׁת אֲנַחְנוּ קוראים על כך בשבת ראש חֲדָשׁ אֱלוֹל, שבו "נהגו כל בית ישראל להרבות בצדקה ובמעשים טובים ולעסוק במצוות", כדי להכריע את עצמו ואת כל העולם כלו לכף זכות, כפי שכותב הרמב"ם. למה חשוב כל כך להוסיף בצדקה ורקא בחדש אלוול?

"עשה עמנו צדקה וחסד"

ילד/ילדה: כִּינּוּן שֶׁבְּחֲדָשׁ אֱלוֹל אֲנַחְנוּ מתכוננים לקראת ראש השנה, ואנו מבקשים מה' שיתן לנו שנה טובה ומתוקה, וימלא את כל משאלות לבנו לטובה ולברכה, והרי כפי שאנחנו מתנהגים, כך ה' נוהג עמנו - 'מדה כנגד מדה'. אם כן, כאשר אנחנו מרבים בצדקה, מתוך הרגשה שאיננו ראויים לזכות בדין אלא זקוקים לחסדו ולצדקתו של ה', כך גם ה' נוהג עמנו במדת הצדקה ונותן לנו גם מה שלא באמת מגיע לנו, אלא רק בתור 'צדקה'...

ראשי תבות אלוול

אבא/אמא: לכן, בנוסף לצדקה, אנחנו גם מוסיפים בתפלה בחדש אלוול - כדי לבקש מה' שיתן לנו כל מה שאנחנו צריכים, גם אם אנחנו לא מספיק ראויים. וימענין שגם בקשר לתפלה וגם בקשר לצדקה יש פסוקים עם

והחליט להכניס לצינונו של הגאון המקביל רבי לוי יצחק, אביו של הרבי, ולומר כמה פרקי תהלים. כשהוא עמד שם, פתאום פרצה מלבו זעקה: "שירלי היא הילדה שלך! הבן שלך הציל אותה, עכשו היא שוב זקוקה לכם..."

אחרי הבקור הוא הלך לבית חב"ד להתפלל. הנה זה ביום בו קוראים בתורה וכבדו אותו בעליה. בדיוק קראו את פרשת וירא והעליה שלו הסתיימה במלים "למועד אשוב אליך ולשרה בן". כעבר תשעה וחצי חודשים נולד לזוג המאשר בן. "שירלי ובנה ליאם", אומר זימרמן, "הם תוצאה של שתוף פעולה בין הרבי לאביו"..

© dmitri creative

הרבי מניח את ידו הקדושה על המזוזה, בפנתח 770

✂ _____ ✂

גליון 327 ראה

שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____

כיתה: _____ חתימת הורים: _____

'מבצע מזוזה' ומופת כפול

החב"דניקים באו לבקר...

צביקה זימרמן נהל במשך שנים רבות חברה שיבאה לישראל רכבי יקרה. בשנת תשמ"ב החלה לפתע בתו, שירלי, להתלונן על כאבים חזקים בידים וכרס, עד שהיא לא הייתה מסוגלת לעמוד. המצב הלך והדרדר וכאשר הרופאים נסו להעמיד אותה, היא הייתה קורסת כמו בבת סמרטוטים.

ביום חמישי אחד, הטלפון במשרדו צלצל ואשתו ספרה לו כי שלושה חב"דניקים הגיעו לביתם, כיון שהם שמעו על המקרה הקשה, והם מבקשים לבדוק את המזוזות. צביקה שב לביתה לפגוש את החב"דניקים, שבקשו את שמות בני המשפחה, העבירו טלפנית למזכירות הרבי ועדכנו כי הרבי השיב שהוא יתפלל עליהם בציונו של הרבי הריי"צ.

כשהם בדקו את המזוזות, הם לא האמינו למראה עיניהם. במזוזות דלת החדר של שירלי, האות "קוף" של המלה "ובקומה", הייתה מחוקה. הם הביאו מזוזה חדשה ואחר כך אמר לו אחד מהם: "נו, אפשר לשתות לחיים, הכל יהיה בסדר בעזרת ה'". צביקה ממש לא היה במצב רוח לשתות לחיים, אבל הוא חשב שזה הדבר שיוציא אותם הכי מהר מהבית שלו והסכים לכך... למחרת, ביום ששי בבקר, הוא הגיע כהרגלו לבית הרפואה והנה שירלי צועדת לקראתו מקצה המסדרון. היא אמנם צלעה ונשענה על פסא הגלגלים שלה, אך הלכה. לא היה אפשר לטעות בכך. היא הלכה והתחזקה ואחרי שבועים חזרה ללמודים. הרופאים לא ידעו להסביר למה המחלה הגיעה ומדוע היא הלכה.

ויש המשך לספור...

חלפו שנים, שירלי בגרה והתחנתה, אך לא זכתה ללדת ילדים. באותם ימים, צביקה זימרמן נסע לקזחסטן במסגרת עסקיו

ראשי תבות אלו:

צדקה: "איש לרעהו ומתנות לאביונים".

תפלה: "אני לדודי ודודי לי" (פסוק שמבטא את הפניה שלנו לה).

צדקה כפולה

ילד/ילדה: את הצווי על הצדקה אנו קוראים בפרשה פעמים. א) "פתח תפתח את ידך." ב) "נתון תתן לו". מדוע אנו זקוקים לשני פסוקים שונים ומדוע בכל פסוק התורה חוזרת פעמים על דבריה ("פתח תפתח", "נתן תתן")? אלא הדבר בא ללמדנו,

נקודה משיחה

המלך בשדה

ריח של משיח באויר...

ילד/ילדה: בראש חודש אלול עלה משה רבנו להר סיני לבקש סליחה מהשם על חטא העגל וביום הארבעים - בתשרי, יום הכפורים - אמר לו השם "סלחתי כדברך" ונתן לו בשנית את לוחות הברית.

מאז נקבעו ימים אלו לימי רחמים ורצון, בהם נתן לשוב אל השם ביתר קלות. רמז לכך יש בסופי התבות של "אני לדודי ודודי לי", שהגימטריא שלהם היא 40.

אבא/אמא: כדי להמחיש את מעלת ימים אלו מביא אדמו"ר הזקן במאמרו את משל 'המלך בשדה':

"משל למלך שקדם בואו לעיר יוצאין אנשי העיר לקראתו ומקבלין פניו בשדה ואז רשאין כל מי שרוצה לצאת להקביל פניו הוא מקביל את כלם בסכר פנים יפות

שמצות הצדקה היא יותר מפעם אחת:

א. כלפי האדם עצמו - אם לאדם קשה לתת צדקה, מצוה עליו התורה לפתח את ידו ולתת צדקה בסכר פנים יפות, והיא כופלת ואומרת: "פתח תפתח את ידך" - גם אם התאמצת כנגד היצר הרע ונתת צדקה פעם אחת, עליך להתאמץ שוב - "אפלו כמה פעמים" (כלשון חז"ל) - ולתת צדקה.

ב. כלפי העני - גם אם כבר נתת צדקה לעני, ואחר כך הוא צריך ובא לבקש שוב - "נתון תתן לו", "אפלו מאה פעמים" (כלשון חז"ל).

פתיחת הצנור

אבא/אמא: כשמדבר על המלחמה ביצר הרע, שעשוי להפריע לנו לתת צדקה, אומרת התורה "פתח תפתח" - כי כשאנחנו

מצליחים להתגבר על היצר ולתת צדקה אנו 'פותחים' ומגלים את כל הכוחות שיש לנו, ואת הקשר שלנו עם ה', ולכן נאמר "נתן תתן - אפלו כמה פעמים", שהאדם מגלה בעצמו כוח של נתינה אינסופית שאינה מגבלת במספר הפעמים ומתחבר ל'אין סוף' של הקדוש ברוך הוא.

הלקח:

בחדש אלול נוסף בתפלה בכונה ובנתינת צדקה ונזכה שה' יעשה עמנו צדקה ויתן לנו שנה טובה ומתוקה, שנה של גאולה, ו"אין ישראל נגאלין אלא בצדקה".

(מעובר ע"פ לקו"ש חל"ד עמ' 89 ואילך, ועוד)

ומראה פנים שוחקות לכלם. ובכלתו העירה הרי הם הולכים אחריו.

וכך הענין על דרך משל בחדש אלול יוצאין להקביל אור פניו יתברך בשדה".

ילד/ילדה: פרוש הדברים: בחדש אלול, המלך - הקדוש ברוך הוא - יורד אל העם ונותן לכלם אפשרות להתקרב אליו.

ה'עיר' היא מקום ישוב - מקום הקדשה שם השם שורה תמיד. אבל יש אדם שאבד קצת את הדרך והוא נמצא בשדה - מקום של חלין (שאינו קדוש), או אפלו חלילה במדבר - מקום רחוק מאוד מהקדשה. הוא כל כך שקע במחשבות, דבורים ומעשים לא טובים, עד שהנשמה שלו אינה מאירה בו.

אבא/אמא: אך גם כשיהודי נמצא בשדה או במדבר, הנשמה שלו היא מ"אנשי העיר", היא שיכת תמיד להשם. ולכן, כשהיא מרגישה את הגלוי של חודש אלול ("המלך

בשדה"), זה משפיע על היהודי להתעורר ולחזור בתשובה (- לצאת ולקבל את פני המלך).

לכן חדש אלול נקרא "אני לדודי" - זה הזמן בו "אני" - היהודי, מתעורר ומתקרב "לדודי" - הקדוש ברוך הוא.

הלקח

ילד/ילדה: פעם הסביר הרבי, שכשהמלך נמצא בשדה, לילד יותר קל לגשת אליו, מאשר לאדם מבוגר. כי כשיילד רואה דבר חשוב ומבריק כמו יהלום, הוא מתקרב אליו.

אם כן, ננצל כראוי את חודש אלול להתקרב אל המלך, על ידי הוספה בלמוד התורה ובנתינת צדקה, ובנדאי השם יכתב ויחתם אותנו לשנה טובה ומתוקה, שעוד לפניה נזכה להתגלות המלך המשיח.

(מעובר ע"פ מאמר ד"ה אני לדודי בלקו"ת ומאמרי ושיחות הרבי)